

Φανταστικές ιστορίες με πρωταγωνιστές ζώα

Το κορίτσι με το δελφίνι και το άλογο

Πριν από πολλά χρόνια σε ένα μακρινό χωριό της Αυστραλίας ζούσε ένα πλούσιο κορίτσι με την οικογένειά του. Επειδή ήταν μοναχοπαίδι οι γονείς του του είχαν πολύ μεγάλη αδυναμία. Ό, τι ήθελε το είχε!

Μια μέρα, λοιπόν, πήγε με τους γονείς του σε ένα ζωολογικό πάρκο. Της άρεσαν όλα τα ζώα πάρα πολύ, αλλά κυρίως ξετρελάθηκε με τα άλογα και τα δελφίνια. Οι γονείς της χωρίς να της χαλάσουν χατίρι την επόμενη μέρα πήγαν και αγόρασαν δυο δελφίνια και ένα άλογο. Τα αγάπησε κατευθείαν όλα, αλλά ξεχώρισε το άλογο. Το όνομα του αλόγου ήταν Sylvie και κάθε μέρα η Bianca, το μικρό κορίτσι πήγαινε για ιππασία μαζί του. Με τα δελφίνια τον Tom και τη Sara κολυμπούσαν κάθε μεσημέρι μαζί.

Ο Tom όμως αρρώστησε βαριά και πέθανε. Στενοχωρήθηκε πάρα πολύ η Bianca και παραμέλησε τη Sylvie για λίγο καιρό καθώς περνούσε αρκετό καιρό με τη Sara. Μετά από ένα μήνα περίπου η Bianca πήγε να πάρει τη Sylvie από το στάβλο, για να πάνε για ιππασία. Την πήγε βόλτα σε όλο το χωριό! Ξαφνικά το άλογο άρχισε να τρέχει υπερβολικά, με αποτέλεσμα η Bianca να πέσει και να τραυματιστεί σοβαρά.

Το δελφίνι, η Sara, ενστικτωδώς άρχισε να δακρύζει, προσπαθούσε να βγει από την πισίνα και να ειδοποιήσει με κάποιο τρόπο τους γονείς του κοριτσιού ότι κακό είχε συμβεί. Ύστερα από πολύ κόπο κατάφερε να πει στους γονείς της Bianca τι είχε συμβεί. Έψαξαν σε όλο το χωριό, βρήκαν την κοπέλα, αλλά ήταν πολύ αργά. Το κορίτσι είχε χάσει ήδη πολύ αίμα, μεταφέρθηκε άμεσα στο νοσοκομείο αλλά δυστυχώς η Sylvie χάθηκε. Η Sara το θηλυκό δελφίνι μετά από ένα μήνα από τη θλίψη της ξεψύχησε και αυτή!

Χριστίνα Τσαπάρη

Η ιστορία μιας μαϊμούς

Κάποτε πριν πάρα πολλά χρόνια, τότε που επικρατούσε η κακία, υπήρχαν άνθρωποι κακόψυχοι, μοχθηροί, που έκαναν θλιβερά και φοβερά πράγματα. Κακομεταχειρίζονταν ανθρώπους και ζώα για τα διαβολικά σχέδιά τους.

Η ιστορία μας αρχίζει σε ένα χωριό μέσα στις ζούγκλες του Κονγκό της κεντρικής Αφρικής, το Ουγκατούγκου. Εκεί όλοι οι άνθρωποι ήταν φιλόξενοι, ειρηνικοί, καλόψυχοι, ήξεραν να διασκεδάζουν, χόρευαν, τραγουδούσαν και ανάμεσά τους ζούσε η Ικαμπού ένα θηλυκό πολύ γλυκό μαϊμουδάκι. Ήταν πολύ άσχημη, αλλά όλοι την αγαπούσαν τόσο πολύ σαν να ήταν άνθρωπος. Κανέναν δεν τον ένοιαζε η εμφάνιση, μόνο η καρδιά, η ψυχή!

Αυτοί οι άνθρωποι ήταν από τους λίγους καλόκαρδους που είχαν μείνει. Μέρες και μέρες διασκεδάζαν. Πάντα ήταν όλοι χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Η αιτία που τους σταμάτησε ήταν μία. Ακούγονταν από τις άλλες χώρες, πόλεις και ζούγκλες ότι άνθρωποι επιστήμονες

και ερευνητές, αλλά βάρβαροι εισέβαλαν εκεί και πήραν ανθρώπους, ζώα για διάφορους σκοτεινούς σκοπούς, που κανένας δε γνώριζε. Οι κάτοικοι της Ουγκατούγκου πανικοβλήθηκαν, κλείστηκαν στα σπίτια τους και απομονώθηκαν. Η Ικαμπού βλέποντας την ανησυχία τους και το φόβο που επικρατούσε γύρω της, κατάλαβε ότι κάτι πήγαινε στραβά και άρχισε και αυτή να κρύβεται σε διάφορες σκοτεινές σπηλιές!

Ένα ήσυχο πρωινό που επικρατούσε απόλυτη ησυχία και μόνο ένα ελαφρύ αεράκι έκανε να ακούγεται το θρόισμα των φύλλων, φάνηκε να πλησιάζει ήχος ελικοπτέρων που κατευθύνονταν προς το χωριό. Όλοι κατάλαβαν τι συνέβαινε. Οι βάρβαροι είχαν ήδη φτάσει! Άρχισαν να τρέχουν και να ουρλιάζουν απεγνωσμένα όλοι, άνθρωποι και ζώα.

Η Ικαμπού κρύφτηκε ανάμεσα στα ψηλά χόρτα φοβισμένη και τρομοκρατημένη. Άκουγε από παντού πυροβολισμούς και φωνές απεγνωσμένες. Είδε ανθρώπους διαφορετικούς, ντυμένους με διάφορες περίεργες στολές και όλοι τους κρατούσαν στα χέρια τους πράγματα με ένα περίεργο σχήμα, το οποίο έκανε κακό στους ανθρώπους. Δεν τα είχε ξαναδεί!

Ξαφνικά εμφανίστηκαν δυο τέτοιοι τύποι από πίσω της, την άρπαξαν και την έβαλαν μέσα σε μια σκοτεινή αποθήκη, όπου είχαν βάλει και άλλα ζώα. Πολλά ήταν τραυματισμένα. Αυτή έκλαιγε με λυγμούς λες και ήξερε τι πρόκειται να πάθει. Πέρασαν μέρες εκεί μέσα. Όλα τα ζώα και οι άνθρωποι σε άλλες αποθήκες έμεναν με ελάχιστο νερό και φαγητό. Η Ικαμπού καθώς ήταν μια πολύ άσχημη μαϊμού όλα τα αφεντικά της τώρα πια, την κορόιδευαν, την μείωναν και πολλές φορές την χτυπούσαν. Αυτή τώρα πια δεν έβγαζε ήχο από τη δυστυχία της. Όμως όλα τα άλλα ζώα και οι άνθρωποι ούρλιαζαν θέλοντας να σωθούν.

Έφτασαν και αποβιβάστηκαν μέσα σε κλουβιά σε κάτι τεράστια εργαστήρια. Από μέσα ακούγονταν πολλές φωνές τρομοκρατημένες... Αφού μπήκαν μέσα εγκλωβισμένοι όλοι σε κλουβιά, τους έβαλαν όλους σε κάτι δωμάτια σαν φυλακές. Η Ικαμπού συνέχισε να μη βγάζει άχνα!

Τις επόμενες μέρες τους έπαιρναν όλους τους φυλακισμένους, τους έκαναν διάφορα πειράματα και τους βασάνιζαν αφάνταστα. Τους είχαν για πειραματόζωα. Η δύσμοιρη η μαϊμού δεν μπορούσε να τα αντέξει όλα αυτά. Προσπαθούσε να ξεφύγει από αυτούς τους βάρβαρους επιστήμονες κάθε μέρα, αλλά δεν κατάφερνε τίποτα! Ένα βράδυ μπόρεσε να αποδράσει από το κελί της καθώς βρήκε ένα χοντρό σωλήνα που οδηγούσε έξω!

Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Είδε ξανά το φως του λαμπερού ήλιου, ένωσε ξανά τη ζεστασιά του! Αλλά η ιστορία της δεν τελειώνει εδώ.

Άρχισε να τρέχει προς το άπειρο! Μακριά από εκείνα τα απάνθρωπα βασανιστήρια. Πέρασαν μέρες χωρίς να φάει τίποτα παρά μόνο ελάχιστους καρπούς από δένδρα και πίνοντας ελάχιστο νερό από τις μολυσμένες λίμνες δίπλα στα εργοστάσια καθώς βάδιζε προς έναν κόσμο που δεν είχε ποτέ της γνωρίσει και που τώρα θα τον γνώριζε. Χωρίς όμως να ξέρει τι της επιφυλάσσει το μέλλον της!

Έφτασε σε μια πόλη πάντα σκεπασμένη με σύννεφα και αφιλόξενη. Πήγαινε σε διάφορα σπίτια, αλλά ήταν τόσο άσχημη που όλοι την έδιωχναν, την κυνηγούσαν και τη χτυπούσαν.

Μια μέρα καθώς αυτή έτρεχε ανάμεσα σε δέντρα τρέμοντας μήπως τη δούνε, περνούσε το τσίρκο, που εκείνη τη μέρα θα έδινε παράσταση. Μόλις την αντιλήφθηκαν, την άρπαξαν και την έβαλαν μέσα άθελά της. Το βράδυ της παράστασης οι άνθρωποι του τσίρκου ανακοίνωσαν ότι είχαν ένα καινούριο μέλος.

Η Ικαμπού εμφανιζόταν με διάφορα ρούχα και έκανε πολλά επικίνδυνα κόλπα, όπως να περνάει μέσα από κύκλους με φωτιά, αλλά να την κυνηγάνε διάφορα ζώα. Τότε την είδα και εγώ, την κοίταξα στα μάτια, τα οποία έλαμπαν από τα δάκρυα! Όλοι την κορόιδευαν επειδή ήταν άσχημη και χαιρόνταν με τα βασανιστήριά της. Τόση κακία υπήρχε, τόσο απάνθρωποι ήταν όλοι τους!

Όταν τέλειωσε η παράσταση η Ικαμπού άρχισε να τρέχει γρήγορα και ξέφυγε από το τσίρκο. Άρχισα να τρέχω και εγώ, για να βρω αυτή τη δύσμοιρη και δυστυχισμένη μαϊμού. Την βρήκα να κλαίει με λυγμούς κάτω από ένα δέντρο για τα βασανιστήρια που πέρασε. Πήγα λίγο κοντά της, αυτή άρχισε να τρέμει από το φόβο της. Δεν ήξερα πόσα βασανιστήρια είχε περάσει, αλλά κατάλαβα πόσο βασανισμένη ήταν από το φόβο και τον τρόπο που με κοιτούσε. Την χάιδεψα απαλά και αυτή σταμάτησε να τρέμει. Την πήρα σπίτι μου, για να τη φροντίσω. Πέρασα πολλές μέρες μαζί της. Μπορεί να ήταν πολύ άσχημη, αλλά ήταν το πιο γλυκό ζώο που είχα γνωρίσει. Η ομορφιά που είχε μέσα της δεν είχε καμιά σχέση με την εξωτερική των άλλων.

Αυτό το ζωάκι το αγάπησα τόσο πολύ που δε θα το άφηνα να ξαναπεράσει τέτοια βασανιστήρια. Ήταν ευτυχισμένο πια! Την αγάπησα πολύ αυτή τη μαϊμού και ήμουν περήφανη που την είχα και αυτή το ίδιο. Ήταν το κατοικίδιό μου πια!

Ένα ξέρω όμως. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να καταλάβουν ότι η ομορφιά δεν είναι το παν! Πρέπει πρώτα να κοιτάμε πόσο όμορφη είναι η ψυχή κάποιου και όχι η εμφάνισή του!

Ολυμπία Γρεβενίτη

Χορεύοντας με ένα δελφίνι

Δεν πέρασαν πολλές μέρες από τότε που πραγματοποιήσαμε εκείνο το υπέροχο ως και τρομαχτικά φανταστικό ταξίδι.

Ήταν Τρίτη, Φλεβάρης μήνας, όταν ξεκινήσαμε ένα ταξιδάκι με το πλοίο του Καπετάν Μιχάλη. Μπήκαμε μέσα, καθήσαμε με άνεση στα μαλακά καθίσματα συζητώντας με το διπλανό μας, ώσπου το πλοίο ξεκίνησε. Η γιαγιά ενός φίλου μου, του Στέφανου, άρχισε να διαβάζει δυνατά ένα θρησκευτικό βιβλίο, εμποδίζοντάς μας να κοιμηθούμε. Ενοχλημένη σηκώθηκα και πλησίασα στο παράθυρο. Η θάλασσα ήταν κατάμαυρη, σαν ένα τέρας που ήθελε να μας καταβροχθίσει. Το κύμα σηκωνόταν στα πέντε μέτρα και η φουρτούνα μας χτυπούσε την πόρτα. Στην αρχή φοβήθηκα, αλλά μετά το αντιμετώπισα ψύχραιμα. Μόλις τελείωσε η ενοχλητική γριά να διαβάζει, πήρα ένα βαμβακερό μαξιλάρι και μια υφασμάτινη κουβέρτα και αποκοιμήθηκα στο ράντζο του Καπετάν Μιχάλη. Φωνές με ξύπνησαν. Βγήκα γρήγορα απ' το δωμάτιο που κοιμόμουν και κατευθύνθηκα με γρήγορα περπάτημα στην τραπεζαρία. Νερά παντού, οι άνθρωποι είχαν πανικοβληθεί από το φόβο που τους πολεμούσε. Το καράβι βυθιζόταν. Το ήξερα πως θα πεθάνω, αλλά δεν ήθελα να πεθάνω κλαίγοντας, τραβώντας τα μαλλιά μου και τσιρίζοντας. Τότε άνοιξα τη μουσική του μπαρ

και άρχισα να χορεύω με τρελό ρυθμό. Περίμενα όλοι να με περάσουν για τρελή! Αντίθετα, όλοι ήρθαν κοντά μου και χόρευαν μαζί μου. Το πλοίο βυθίστηκε.

Το πρωί ξύπνησα σ' ένα περίεργο νησί, γεμάτο με φυτά που μιλούσαν, με γορίλες που χόρευαν με ρυθμό, δελφίνια, σερβιτόρους και το καλύτερο... Ένας τίγρης πάνω σε μια πίστα, ντυμένος σαν τον Έλβις Πρίσλεϋ να τραγουδάει! Έτριψα τα μάτια μου, με τσίμπησα, αλλά τίποτα! Ήταν όλα αλήθεια! Οι άνθρωποι απ' το καράβι μάλλον σώθηκαν με τις διασωστικές βάρκες. Εγώ δεν είχα προλάβει να μπω. «Ποιος νοιάζεται!» είπα μέσα μου, άρπαξα μια καρύδα με γάλα και άρχισα να χορεύω στο πιο τρελό πάρτι της χρονιά μ' ένα δελφίνι!

Μακρή Εύη